

De stilte treedt weer in.

Er komt wat meer beweging in den witten mist. Telkens wentelen er nevelgolven voorbij van opgejaagden mist; even wordt het verschiet half ontsluit; dan wordt het weer toegedekt met een ondoordringbaar wit.

Op den „knobbel” schijnt de mist al vrij wel te zijn weggetrokken; van omhoog zal men eenigszins kunnen heenzien door den nevel; mijn kapitein telefoneert, of er nog geen kans is, om de kardoosjes af te steken.

Op hetzelfde oogenblik veegt een deining den mist voor de helft weg, zoodat we al iets kunnen gaan zien van ruggen en bulten in de heuvelachtige hei.

„We zullen het er maar op wagen, Minkels. Heb je de kardoosjes?”

We gaan op weg naar onze doelbatterij, dwars door de heide heen.

Onderweg trekt de mist meer en meer weg, en steeds sneller. De zonnestralen zuigen de damp op, en verwarmend schieten ze er door heen, en overstroomden de hei met tintelende warmte en licht. De dauwparels aan de ericastruikjes schitteren als diamantjes; witte steentjes glinsteren uit den zwarten grond op tusschen de takjes door; heldergele zandplekken maken zich los van het paarsgroene overkleed der nabloeiende hei. De zware borstweringmassa's der doelbatterijen rijzen donker en massief op; lichtglansjes lijnen langs de oude verweerde kanonnen; de bultige hei golft voor ons uit, langzaam rijzende naar den „knobbel” waar de gebroken borstweringlijn der vestingbatterij scherp afsteekt tegen de helderstralende lucht; als een glinsterende streep loopt de bochtige telefoongeleiding langs de gele palen, voorbij de donkere trapeziums der observatieposten, omhoog den knobbel op. Ver weg boven op den Heesberg wappert het helroode veiligheidsvlaggetje; nog verder wolkt het groen der naaldboschjes aan den rand van heldere zandverstuivingen; een blauwig waas onttrekt den neveligen vorm van den Zwollertoren nog aan het gezicht.

In de heide ontwaakt het artilleristische leven. Doelbatterijen en dekkingen, de een voor, de ander na, beginnen leven en beweging te toonen; kleine, zwarte figuurtjes gaan er heen en weer; op sommige plaatsen ontstaan plotse-linge, witte watachtige wolkjes, die als balonnetjes in de lucht wegdrijven; roode en witte vlaggetjes zwaaien heen en weer, seinende tot de lui in de batterijen in rooilijn A en B en C.

De heide is ontwaakt, en heeft zich het witte neveldek afgeschud. Naar alle zijden is het uitzicht vrij geworden.

Linnen schijven, bollende onder den druk van den zachten wind, lichten helder op tegen den donkeren achtergrond; drie helwitte slanke merkteekens steken, verweg, scherp af tegen het groen en paars; langs den Heesberg heen blinkt het witte stationnetje Elburg—Oldebroek; daarboven uit de stompe toren van het miniaturstadje Elburg, schijnbaar rustende op een kussen van wolkend groen.

Een witte, uitrafelende stoomstaart kruipt over het donkere naaldhout in de verte heen; het witte vlak van het stationnetje wordt voor een poos onder-